

Данчо се засрами, но хитро добави:
— То това е друго, бате Патилане.
Съ най-славни юнаци туй може да стане.
Но нали изкупихъ азъ страха тогава?
Нали азъ опитахъ на нашата баба ржката
корава?

— Зная, Данчо, зная. Но да си признаемъ: следъ Благовещене, всички се нуждаемъ отъ ново кръщение. Съ юначество ново трѣбва да измиемъ срама отъ тогава... Въ нашата дружина ще постъпи Слави! И, както го гледамъ, повече отъ всички той ще ни прослави!

— Не! — извика гостътъ. — Азъ милостъ не искамъ. Още ей сегичка вий ще ме познайте! По дѣла сждете! И ако заслужвамъ, въ вашата дружина вий ме приемете!... При кошера вижте, какъ хвърчатъ пчелитѣ. И бръмчатъ на орлякъ. Срѣдъ тѣхъ ще отида съсъ очи открити! Все така безстрашливъ оттамъ ще се върна. И да ме оживлятъ, „охъ“ нѣма да чуйте!